

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามข้อมูลรายงานสถานการณ์โลกด้านความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2558 ขององค์การอนามัยโลก (WHO) ประเทศไทยมีอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนต่อประชากรแสนคน คิดเป็น 36.2 คน ซึ่งเป็นอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่สูงเป็นอันดับ 1 ในเอเชีย และสูงเป็นอันดับ 2 ของโลก จำนวนผู้เสียชีวิตเฉลี่ย 2,020 คนต่อเดือนหรือ 66 คนต่อวัน¹ เป็นสถิติการสูญเสียชีวิตที่สูงมาก โดยเฉพาะปัญหาในช่วงเทศกาลวันหยุดต่อเนื่อง เทศกาลปีใหม่ พ.ศ. 2549-2559 เกิดอุบัติเหตุวันละ 516 ครั้ง บาดเจ็บเฉลี่ยวันละ 558 ราย และเสียชีวิตเฉลี่ยวันละ 54 ราย และมีผู้พิการจากอุบัติเหตุทางถนนช่วงปีใหม่ ร้อยละ 4.6²

สาเหตุของอุบัติเหตุทางถนนที่เกิดจากพฤติกรรมการใช้รถใช้ถนน ปี พ.ศ. 2554-2558 ที่บันทึกเป็นคดีอุบัติเหตุจราจร เกิดจากตัดหน้าระยะกระชั้นชิด ร้อยละ 23.55 ขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด ร้อยละ 20.64 ขับตามกระชั้นชิด ร้อยละ 17.10 เมาสุรา ร้อยละ 4 และอื่น ๆ³

ประเทศไทยมีอุบัติเหตุจากการเมาแล้วขับเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การขับรถในขณะที่เมาสุราหรือเมาแล้วขับ เป็นสาเหตุในความสูญเสียชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน โดยเฉพาะในช่วงเทศกาล แม้ว่าสัดส่วนคดีอุบัติเหตุจราจรที่มีสาเหตุจากการเมาแล้วขับมีแนวโน้มที่ลดลง⁴ แต่จากข้อมูลของศูนย์อำนวยการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนช่วงเทศกาลปีใหม่ 2561 พบว่า มี

¹ องค์การอนามัยโลก. (2558). รายงานสถานการณ์โลกด้านความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2558. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://www.who.int/violence_injury_prevention/road_safety_status/2015/GSRRS2015_Summary_Thai.pdf. [2561, 30 มกราคม].

² สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ. รายงานของคณะกรรมการวิสามัญขับเคลื่อนการปฏิรูประบบความปลอดภัยทางถนน สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ เรื่อง การปฏิรูประบบความปลอดภัยทางถนน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://edoc.parliament.go.th/getfile.aspx?id=655544&file=%E0%B8%84...B8%99.pdf&download=1>. [2561, 30 มกราคม].

³ สถิติอุบัติเหตุจราจรทางบก สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.

⁴ หน่วยเฝ้าระวังและสะท้อนสถานการณ์ความปลอดภัยทางถนน.

ผู้เสียชีวิต 423 คน บาดเจ็บ 4,005 คน สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุสูงสุด ได้แก่ เมาสุรา ร้อยละ 28.24 ขับรถเร็วเกินกำหนดและตัดหน้ากระชั้นชิด ร้อยละ 25.91 ตามลำดับ⁵

แม้ภาครัฐจะใช้มาตรการเพื่อป้องกันความเสียหายและแก้ไขปัญหา เช่น มาตรการลดอุบัติเหตุและอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน แผนแม่บทความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2560 - 2563⁶ เพิ่มความปลอดภัยในรถโดยสารสาธารณะ⁷ การบังคับใช้กฎหมายจราจรทางบกที่เข้มงวด⁸ และมีมาตรการที่เกี่ยวข้องกับเมาแล้วขับคือ การแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ กำหนดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่ที่มีอายุน้อย มีประสิทธิภาพไม่เพียงพอหรือไม่มีใบอนุญาตขับขี่¹⁰ ผู้ขับขี่ซึ่งทำประกันภัยภาคสมัครใจ แต่ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ จะไม่ได้รับความคุ้มครองจากกรมธรรม์¹¹ แต่มาตรการดังกล่าวยังไม่มีประสิทธิภาพในการลดหรือป้องกันอุบัติเหตุจากกรณีเมาแล้วขับเท่าที่ควร

กฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการขับรถในขณะเมาสุรา ได้แก่ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 โดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 เป็นมาตรการที่ใช้บังคับกับผู้ขับขี่ บัญญัติห้ามขับรถในขณะเมาสุรา¹² หากผู้ขับขี่ฝ่าฝืน แม้จะไม่มีผู้ได้รับความเสียหายก็ถือว่าผิดกฎหมาย ผู้ขับขี่จะต้องรับโทษทางอาญา ซึ่งมีทั้ง โทษปรับและโทษจำคุก¹³

⁵ ข่าวไทยพีบีเอส. (2561). *รวม 7 วันอันตรายปีใหม่ 61 เสียชีวิต 423 คน ลดลงจากปี 60.* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <https://news.thaipbs.or.th/content/26907>. [2561, 8 กุมภาพันธ์].

⁶ สำนักข่าว กรมประชาสัมพันธ์. (2560). *แผนแม่บทความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2560 -2563.* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://thainews.prd.go.th/website_th/news/news_detail/WNRPT6008240010002. [2561, 8 กุมภาพันธ์].

⁷ คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 15/2560 เรื่อง มาตรการเพิ่มความปลอดภัยในรถโดยสารสาธารณะ.

⁸ คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 14/2560 เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก.

⁹ ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 87/2557 เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมผู้รักษาการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ.

¹⁰ กฎกระทรวง ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2560) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522.

¹¹ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.). ข่าวประชาสัมพันธ์ (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://www.oic.or.th/th_consumer/news/releases/86514. [2561, 9 กุมภาพันธ์].

¹² พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถ... (2) ในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น ...”

¹³ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522. มาตรา 160 ตี.

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในพื้นที่และนอกช่วงเวลาที่กำหนด ห้ามโฆษณา ห้ามขายให้แก่บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ และบุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ เป็นกฎหมายที่เน้นการควบคุม โดยใช้มาตรการทางอาญาลงโทษผู้ขายที่ฝ่าฝืนกฎหมาย แต่ไม่ได้กำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้ต้องรับผิดชอบในความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากลูกค้าขับรถในขณะที่เมาสุรา อย่างไรก็ตาม แม้จะมีกฎหมายเฉพาะซึ่งมีโทษทางอาญาบังคับใช้กับผู้ขับขี่และผู้ขาย แต่อุบัติเหตุมาแล้วนับยังคงเกิดขึ้นบ่อยครั้งจึงมีการเสนอให้ใช้มาตรการทางอาญาลงโทษบุคคลที่ขายสุราให้กับลูกค้าที่ต้องขับรถ ดังเช่นพระราชบัญญัติจราจรทางบกของประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งมาตรการที่ให้ผู้ขายร่วมรับผิดชอบกับผู้ขับขี่ที่เมาแล้วขับ¹⁴ อนึ่ง ตามข้อมูลขององค์การอนามัยโลกพบว่า การดื่มแอลกอฮอล์ในปริมาณที่สูงเพิ่มการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุทางถนน ซึ่งการใช้กฎหมายเพื่อลดการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยควบคุมการจำหน่ายและให้บริการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ วิธีการที่ได้ผลดีคือการบังคับใช้กฎหมายกับผู้ขายซึ่งมีผลประโยชน์ในธุรกิจจากการมีใบอนุญาตขายสุรา¹⁵

ในประเทศไทย เมื่อมีความเสี่ยงเกิดขึ้นจากการขับรถในขณะที่เมาสุรา ผู้เสียหายมีสิทธิฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดจากผู้ขับขี่ซึ่งเป็นผู้ทำละเมิดได้โดยตรง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 หรือมาตรา 437 ฟ้องบุคคลอื่นให้ร่วมรับผิดชอบกับผู้ขับขี่ที่เมา เช่น การฟ้องนายจ้างให้ร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิด¹⁶ เป็นต้น สำหรับค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิด ศาลจะกำหนดให้ตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด¹⁷ แต่กรณีที่ผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำผิดกฎหมาย ขายสุราให้กับลูกค้าที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี หรือลูกค้าที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ ต่อมาลูกค้าขับรถในขณะที่เมาสุรา เกิดอุบัติเหตุทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน อาจมีปัญหาในการปรับใช้เพื่อกำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขาย และไม่ครอบคลุมเพียงพอที่จะสามารถชดเชยเยียวยาให้กับผู้เสียหายได้อย่างเหมาะสม

ในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดามีกฎหมายที่กำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เรียกว่า “พระราชบัญญัติร้านเหล้า” (Dram Shop Acts) หรือ

¹⁴ มูลนิธิเมาไม่ขับ. (2558). *โครงการเวทีเสวนา “ขายเหล้าให้มาแล้วขับต้องรับผิดชอบด้วย”*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.ddd.or.th/Contents/view/3212>. [2561, 15 กุมภาพันธ์].

¹⁵ World Health Organization. (2010). *Global Strategy to Reduce the Harmful Use of Alcohol*. (Online). Available: http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/44395/1/9789241599931_eng.pdf?ua=1&ua=1. [2018, February 15].

¹⁶ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. มาตรา 425.

¹⁷ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. มาตรา 438.

Commercial Host Liability ซึ่งเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรระดับมลรัฐ (State Law) และใช้บังคับกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะที่เมาสุราของลูกค้าได้ด้วย ความรับผิดชอบของร้านเหล้ามีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการเยียวยาแก่ผู้เสียหาย และช่วยป้องกันปัญหาเมาแล้วขับ กฎหมายร้านเหล้ามีสาระสำคัญคือ กำหนดความรับผิดทางแพ่ง (Civil Liability) ของผู้ขายที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติกฎหมาย ซึ่งมีโทษทางอาญาที่บัญญัติห้ามขายสุราแก่ผู้เมาแล้วหรือบุคคลที่เมามาอย่างเห็นได้ชัด โดยให้ผู้ขายต้องรับผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลที่เมาสุรา

มลรัฐที่ไม่มีพระราชบัญญัติร้านเหล้า ผู้เสียหายอาจฟ้องผู้ขายตามกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) โดยมีคำพิพากษาของศาลวางหลักว่า ผู้ขายมีหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวัง (Duty of Reasonable Care) ต่อลูกค้าหรือบุคคลที่สาม การฝ่าฝืนหน้าที่ดังกล่าวถือเป็นละเมิดโดยประมาทเลินเล่อ (Negligence) เนื่องจากการขายสุราให้คนเมาที่จะต้องขับรถ เป็นความเสี่ยงอันตรายที่คาดเห็นได้ (Foreseeable Risk of Harm) อีกทั้ง มีผลการศึกษาว่ากฎหมายดังกล่าวสามารถลดอัตราการเสียชีวิตในอุบัติเหตุจราจรที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์ได้

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเฉพาะที่ใช้บังคับกับกรณีผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ขายให้กับลูกค้าที่เมาและลูกค้าขับรถออกไปจากร้านในขณะที่เมาสุราก่อให้เกิดความเสียหายต่อตนเองหรือผู้อื่น ดังนั้น ความรับผิดชอบของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายอันเกิดจากอุบัติเหตุที่ลูกค้าเมาแล้วขับ จึงต้องพิจารณาจากกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด มาตรา 420 มาตรา 422 มาตรา 432 มาตรา 425 มาตรา 427 มาตรา 429 และมาตรา 430 ซึ่งเป็นความรับผิดทางแพ่งในคดีละเมิดทั่วไป สำหรับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 (มาตรา 29) และพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 (มาตรา 16 (3)) เป็นกฎหมายเฉพาะที่กำหนดความรับผิดทางอาญาเท่านั้น ไม่ได้บัญญัติความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไว้ กฎหมายดังกล่าว¹⁸ จึงไม่มีความเหมาะสมเพียงพอที่จะนำมาปรับใช้กำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะที่เมาสุราของลูกค้า

จากการศึกษาในเบื้องต้นพบว่า การพิจารณาความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเมาแล้วขับของลูกค้า มีประเด็นปัญหาที่สำคัญ ดังนี้

1. ปัญหาในการปรับใช้หลักกฎหมายละเมิด (Tort Liability) ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้แก่

¹⁸ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และประมวลกฎหมายอาญา เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาความรับผิดทางอาญาของผู้ขับขี่ (ลูกค้า) ที่ขับรถในขณะที่เมาสุรา จึงไม่เกี่ยวข้องกับการพิจารณากำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

1) ปัญหาความรับผิดตามมาตรา 420 แม้ว่าผู้ขายจะขายสุราให้กับลูกค้าโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 โดยผู้ขาย “รู้ว่า” ลูกค้ามีเมานจนครองสติไม่ได้ และรู้ว่าลูกค้าจะต้องขับรถ แต่มาตรา 420 เป็นความรับผิดซึ่งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีความผิด การการพิสูจน์ตกแก่ผู้เสียหายหรือ โจทก์ จึงยากลำบากที่จะพิสูจน์ความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ขาย และพิสูจน์ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลมาจากการกระทำของผู้ขาย ตามหลักความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล หากผู้เสียหายไม่สามารถพิสูจน์ได้ ก็ย่อมไม่ได้รับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากผู้ขาย

2) ปัญหาความรับผิดตามมาตรา 422 ผู้เสียหายจะต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 หรือพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ที่บัญญัติห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นกฎหมายอันมีที่ประสงค์เพื่อจะปกป้องบุคคลอื่น และได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานของกฎหมายที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ฝ่าฝืนเป็นผู้ผิดนั้น มีผลทำให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ขาย อย่างไรก็ตาม ผู้เสียหายยังคงมีหน้าที่พิสูจน์ว่าตนได้รับความเสียหาย และความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากอุบัติเหตุมาแล้วนับนั้นเป็นผลมาจากการกระทำของผู้ขาย เช่นเดียวกับในมาตรา 420

3) ปัญหาว่าความรับผิดตามมาตรา 432 ซึ่งการกระทำของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ที่ขายสุราโดยฝ่าฝืนกฎหมายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีลักษณะเป็นการร่วมกันทำละเมิดกับลูกค้า หรือเป็นการสนับสนุนการทำละเมิดของลูกค้าที่เมาแล้วขับหรือไม่

4) ปัญหาว่าการกำหนดให้ผู้ขายต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดที่ลูกค้าเมาแล้วขับถือเป็นความรับผิดเพื่อละเมิดในการกระทำของบุคคลอื่น (Vicarious Liability) ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 425 มาตรา 427 มาตรา 429 และมาตรา 430 หรือไม่

2. ปัญหาในการบังคับใช้บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เพื่อพิจารณากำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

3. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักเกณฑ์ตามกฎหมายร้านเหล้า (Dram Shop Acts) ของสหรัฐอเมริกา และประเทศแคนาดา มาปรับใช้กับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

จากปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนประสงค์จะศึกษาวิเคราะห์หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในต่างประเทศคือ กฎหมายร้านเหล้าของมลรัฐในสหรัฐอเมริกา และกฎหมายของประเทศแคนาดา เปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด

ของประเทศไทย และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอแนะให้ประเทศไทยมีการบัญญัติกฎหมายเฉพาะ กำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะเมาสุราของลูกค้ำ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เสียหายและจูงใจให้ผู้ขายใช้ความระมัดระวังในการปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ อันจะช่วยลดปัญหาหรือป้องกันอุบัติเหตุจากการเมาแล้วขับได้อีกทางหนึ่ง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ประวัติความเป็นมา และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะเมาสุราของลูกค้ำ
2. เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะเมาสุราของลูกค้ำ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาในการกำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะเมาสุราของลูกค้ำ

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

เมื่อพิจารณาจากกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด และพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต้องรับผิดชอบทางแพ่งต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะเมาสุราของลูกค้ำ ดังนั้น ประเทศไทยจึงควรมีกฎหมายเฉพาะที่กำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะเมาสุราของลูกค้ำ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (Commercial Host Liability หรือ Dram Shop Law) ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นจากการขับรถในขณะที่เมาสุราของลูกค้าที่มาจากร้าน โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับแนวทางการกำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา เพื่อการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เหมาะสมกับประเทศไทย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากตำรา คำอธิบายกฎหมาย หนังสือ วิทยานิพนธ์ งานวิจัย บทความ และฐานข้อมูลออนไลน์ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยจะทำการศึกษาเปรียบเทียบจากกฎหมายของสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ประวัติความเป็นมา และทฤษฎีที่เกี่ยวกับความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถ ในขณะที่เมาสุราของลูกค้า
2. ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์การกำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะที่เมาสุราของลูกค้า ตามกฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบแนวทางแก้ไขปัญหาในการกำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขับรถในขณะที่เมาสุราของลูกค้า